

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

10. srpna 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. KRÁLOVSKÁ 4-5, JEREMJÁŠ 31, MAREK 5

„Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího?“

Každý z nás, moji drazí bratři a sestry, si tuto otázku již pravděpodobně položil. Může to být myšleno výzva, jako tomu bylo v případě posedlého, Legie, nebo to může být pouze dotaz na to, jaký máme vztah s naším Bohem a Ježíšem, naším Spasitelem. Dnešní čtení z 5. kapitoly Marka nám dává odpověď.

Okolnosti událostí zaznamenaných v 5. kapitole Marka jsou uvedeny v předešlé kapitole. „*Téhož dne večer jim řekl: „Přeplavme se na druhou stranu!“ (Marek 4:35).* Ježíš, vyčerpaný učením davů, spal v rybářské lodi, než jej vzbudili zděšení učedníci. Utišil bouři a doplul na východní břeh Galilejského moře, „*do krajiny gerasenské“ (5:1).*

Tato strana jezera byla pokryta vápencovými útesy s nesčitelnými jeskyněmi, které místní lidé, většinou pohané, používali k pohřbívání svých zemřelých. Toto strašidelné místo bylo domovem duševně nemocných, z nichž Matouš zmiňuje dva, a Marek a Lukáš se soustřeďují pouze na jednoho, na Legii. Ježíš a autoři Nového zákona v souladu s tehdejšími představami hovoří o duševní nemoci jako o výsledku posednutí démony. Jeden autor přednesl teorii, že se jednalo o muže, jehož utrpení způsobila invaze římských legionářů, ať již osobně, nebo tím, že byl svědkem jejich brutálního zacházení s členy své rodiny a přáteli. Ať už byl důvod jakýkoliv, popis ve verších 3 až 5 vykresluje obrázek tragicky a beznadějně nemocného člověka.

Výkřik tohoto nemocného muže je v ostrém kontrastu s tím, že mnoho Ježíšových vlastních lidí, židů, nedokázalo rozpoznat, kým Ježíš je. „*Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího?*“ Tento muž z druhého břehu prokázal, že má vhléd a víru. „*Netrap mě*“ – ukázal, že ví, že Ježíš má moc jej vyléčit z jeho duševního zmatku. Přiznání, že se jmenuje Legie, bylo buď odrazem hloubky jeho nemoci nebo rozpoznáním její příčiny. Ať byla jeho víra v Ježíšovu moc jej vyléčit sebevětší, potřeboval fyzický projev v podobě prasat řítících se z útesů do jezera, aby uvěřil, že se zbavil démonů, kteří jej sužovali. Strach, který jej zachvátil, když se setkal s Ježíšem, nahradila víra, že byl vyléčen. „*Přišli k Ježíšovi a spatřili toho posedlého, který míval množství zlých duchů, jak sedí oblečen a chová se rozumně...*“ (verš 15).

Víra a strach jsou podobné v tom, že se jedná o postoje k budoucnosti. Ani jeden z nich nedokáže předpovědět, co se stane, a oba se odrážejí na tom, jak se v určité situaci zachováme. Zde jejich podobnost končí. Ti, kteří Legii vyloučili ze společenství, nejprve jej spoutali a pak jej vyhnali do izolace, aby žil v hrobech zemřelých, možná užasli nad zázrakem, který se stal, ale báli se, že přijdou o živobytí. Místo toho, aby prokázali potřebnou víru a pozvali Ježíše, aby u nich zůstal, učil je o Bohu a léčil jejich nemocné, „*počali prosit Ježíše, aby odešel z těch končin*“ (verš 17).

Legie po svém uzdravení prokázal ještě daleko větší víru. Místo toho, aby se obával návratu duševní nemoci, když se Ježíš vrátil na západní stranu jezera, měl dost víry na to, aby uvěřil, že je zcela vyléčen. Poté šel „*... a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili*“ (verš 20). Jeho osobní svědectví o Ježíšově spasitelské moci a jeho účinek na pohany okolo něj pravděpodobně neslo plody i po Ježíšově nanebevstoupení, spolu s kázáním jeho následovníků po celém římském světě včetně Dekapolis.

Po návratu na druhý břeh jezera následovaly další dva zázraky, které ilustrovaly kontrast mezi vírou a strachem. Mnozí z těch, kdo slyšeli podobenství, která Ježíš pronesl předchozí den, se shromáždili

na břehu jezera, aby jej pozdravili. Marek zaznamenává: „shromáždil se k němu velký zástup“ (**verš 21**) a „velký zástup šel za ním a tlačil se na něj“ (**verš 24**). V tom zástupu byl i Jairos a bezejmenná žena. Jairos byl „jeden představený synagogy“ (**verš 22**), což byla velmi důležitá pozice. Spolu s dalšími staršími byl zodpovědný za hladký chod synagogy, centra židovského uctívání v komunitách vzdálených od Jeruzaléma. Mohl být jedním ze starších, kteří vykázali Ježíše ze synagogy kvůli jeho učení a léčení, a pokud jím vskutku byl, jeho postoj k Ježíši se od té doby nepochybně změnil.

„Má dcerka umírá.“ Jak tragická situace pro každého rodiče! Tento vůdce komunity nejen že prosil Ježíše o pomoc, ale padl mu k nohám, řka: „*pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!*“ (**verš 23**). Jeho víra byla odměněna tím, že jej Ježíš následoval.

Na cestě však byli vyrušeni. Žena, která po dobu dvanácti let trpěla krvácením, které jí nejen ztěžovalo život, ale také ji činilo nečistou před Zákonem, měla silnou víru. „*Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!*“ (**verš 28**). Přese svou víru však měla strach – ne strach, že nebude vyléčena, ale strach před tím, že dav odhalí její postižení a bude se jí vysmívat. „*Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu*“ (**verš 33**). Ježíš k ní pronesl povzbudivá slova: „*Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!*“ (**verš 34**).

Vyrušení je však připravilo o drahocenný čas. Jairova dcerka mezitím zemřela. Jairos uslyšel ona strašlivá slova, kterých se obával: „*Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ Mistra?*“ Byla to jednoduchá věta o třech slovech, kterou si pravděpodobně zapamatoval Petr, který tam byl, a pověděl ji Janovi a Markovi, ale kolik bolesti způsobila! Můžeme si jen zkusit představit bolest a vinu, kterou cítil vůdce synagogy. Proč se neprodral davem předchozí den, než bylo příliš pozdě? Proč nepoužil svůj vliv vůdčí osobnosti komunity, aby Ježíše provedl davem rychleji? Opět se tu setkáváme s protikladem víry a strachu. Ježíšova slova zní skrze věky: „*Neboj se, jen věř!*“ (**verš 36**).

Tragická smrt této mladé ženy, neboť podle židovských zvyklostí se dívka stávala ženou, když jí bylo dvanáct let a jeden den, byla ještě zdůrazněna rituálním truchlením, které nastalo. Podle židovských zvyklostí to nebyla tichá kontemplace rodiny kolem lůžka zesnulé, ale veřejná demonstrace zoufalství a neodvolatelného odloučení smrtí. Shromáždil se dav, byly najaty plačky, které bědovaly a naříkaly, doprovázeny kvílením fléten. Do této vřavy vstoupil Princ míru a Pán nad smrtí. „*Ale on všecky vyhnal, vzal s sebou otce dítěte, matku a ty, kdo byli s ním, a vstoupil tam, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talítha kum,“ což znamená: Děvče, pravím ti, vstaň!*“ (**verše 40-41**). Moc křísit z mrtvých je zdůrazněna užitím aramejské fráze, rodného jazyka namísto obvyklé řečtiny.

Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího? Bojíte se tuto otázku položit, nebo jste připraveni tak ve víře učinit? Tato kapitola nám ukázala, že ten, kdo dokázal utišit rozbouřené moře, uměl upokojit i zmatek vyšinuté mysli. Má moc léčit nemocné, ale především má skrze svou smrt a vzkříšení moc darovat nám život. Můžeme si být ve své víře jisti, že ten, kdo vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru, vzkřísí Posledního dne i nás.

Dcery a synové, říkám vám, vstaňte.

Bratr Colin Wellard: Exeter, V.B. 10.8.14.